

“Зайко” -Юлия Момчилова

Зайко закусва със зелка, обядва с морков и вечеря с репичка. Когато изяде зелката, разперва дългите си уши, изпъчва юнашки гърди и казва гръмогласно:

-Сега съм толкова силен, че мога да извърша хиляди добри дела!

И тръгва към сънените кошари. Среща кучетата и им се скарва:

-Защо още не сте извели овците на паша? Стоят гладни и не дават мляко, а децата чакат... Докога ще чакат? Децата могат ли да закусят без мляко?

На кучетата отначало им се иска да бафнат ядосано на Зайко, но после се сещат, че той вече е изял сутрешната си зелка и е много опасен. Свиват кротко уши и казват:

- Как да изведем овците на паша? Много е рано и тревата тази сутрин още не е поникнала?!

Тогава Зайко тропва ядосано с крак и тревата бързо, бързо пораства.

Зайко започва да се разхожда доволно по зелената поляна и да си мисли: „Сега кучетата извеждат овците на паша. Те си похапват свежа и крехка тревица. Стават много млечни. Овчарите ги издояват и занасят млякото в магазина. Майките го купуват и го сваряват. Когато децата измият сънените си очички, на масата вече ги чака чашата им, пълна с топло бяло мляко. Колко полезно! И колко вкусно! М-м-м!”

Ех, ех... Ето такива чудеса върши Зайко, когато изяде рано сутринта за закуска цяла зелка!

Когато на обяд изяде оранжевия си морков, Зайко разперва дългите си като антени уши и през тях чува всичко, което говорят децата по целия свят. Не е хубаво да се подслушва, но той иска да разбере дали децата се хранят добре.

Използвани източници:

“Зайко” от Юлия Момчилова в: © Електронно списание LiterNet, 19.01.2012, № 1 (146)

Страшно се ядосва, щом чуе разни думички като: „Не ми се яде!“, „Не съм гладен!“, „Не искам салата!“, „Мразя супа!“, „Ще изям само десерта!“ и още други подобни.

Тогава гневно хваща с големите си уши всички лоши думички, слага ги в дълбока тенджерка и ги вари на супа. Докато се варят, те се превръщат в пара, стават много леки и литват висо-о-ко, висо-о-ко - чак до облаците. Даже и над облаците. Там се разтопяват в небето и нищичко не остава от тях.

Децата веднага забравят лошите думички и затова излапват с голям апетит всичката храна.

-Много е важно да изядеш целия си обяд! - казва доволно и мъдро Зайко.

- Защото ставаш силен и можеш да извършиш хиляди добри неща.

Когато вечер Зайко изхрупа репичката си, вече е дошло време за сън. Той поглежда звездното небе и казва:

-Сънищата пак са се успали. Още не са яли от небесните пуканки!

Грабва голяма кошница и събира в нея всички звезди една по една. После сваля луната, приготвя от нея филийки като от топла питка и занася всичко това в Двореца на сладките сънища.

-Ставайте! Нося ви закуската! - виква Зайко, а на току-що събудените сънища им се струва, че звънят хиляда навити будилника. Скокват бързо от креватчетата си, закусват със звезди и лунни филийки и хукват по света да приспиват децата с приятни сънища.

-Много е важно децата да сънуват хубави сънища - казва мъдро Зайко, - защото само тогава растат здрави, умни и добри!

Ето, такива чудесни неща прави за децата грижливият Зайко, който сутрин закусва със зелка, обядва с морков и вечеря с репичка.

